

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BURNETT, FRANCES HODGSON

Grădina secretă / Frances Hodgson Burnett ; trad. din
lb. engleză de Monica Manolachi. - București : Librex
Publishing, 2024

ISBN 978-630-6628-12-4

I. Manolachi, Monica (trad.)

821.111

Editor: Ionuț Radu

Redactor: Dorina Tătăran/Alexandra Tolocenco

DTP: Monica Ioniță

Corectură: Marian Busuioc, Cristiana Ciarec / Corectura.ro

Copertă : Silvia Olteanu

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2024

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform *Legii dreptului de autor*.

FRANCES HODGSON
BURNETT

Grădina secretă

Traducere din limba engleză
de Monica Manolachi

Librex Publishing
2024

Cuprins

Capitolul 1 – Cine să mai vină?	5
Capitolul 2 – Missie Mary mofturoasa	12
Capitolul 3 – Traversarea bărăganului	22
Capitolul 4 – Martha	28
Capitolul 5 – Plânsetul de pe coridor	48
Capitolul 6 – Am auzit, plângea cineva.	57
Capitolul 7 – Cheia de la grădină	66
Capitolul 8 – Măcăleandru' îi arată calea	74
Capitolul 9 – Cea mai ciudată casă în care a trăit cineva	84
Capitolul 10 – Dickon	96
Capitolul 11 – Cuibul de sturz.	110
Capitolul 12 – „Aș putea avea un petic de pământ?”	121
Capitolul 13 – „Eu sunt Colin”	131
Capitolul 14 – Micul rajah	147
Capitolul 15 – Construirea cuibului	162
Capitolul 16 – „Nu vreau!” spuse Mary	176
Capitolul 17 – Colin face o criză	185
Capitolul 18 – „N-avem timp de pierdut”	194

Capitolul 19 – „A venit primăvara!”	203
Capitolul 20 – „Voi trăi veșnic!”	217
Capitolul 21 – Ben Weatherstaff.	227
Capitolul 22 – La asfințit.	240
Capitolul 23 – Magie	247
Capitolul 24 – Lasă-i să râdă.	262
Capitolul 25 – Draperia	277
Capitolul 26 – „E mama!”	286
Capitolul 27 – În grădină	298

Capitolul 1

Cine să mai vină?

Când Mary Lennox fu trimisă la conacul Misselthwaite, ca să locuiască la unchiul ei, toți au spus că era cel mai nesuferit copil pe care îl văzuseră vreodată. Și chiar așa era. Avea o față mică și slabă, un corp firav, părul blond și subțire și o expresie ursuză. Părul îi bătea în galben și era palidă la față, pentru că se născuse în India și fusese bolnavă mai tot timpul. Tatăl ei, mereu ocupat, deținuse o poziție în guvernul britanic de acolo și fusese el însuși bolnav, iar mama ei, de o frumusețe răpitoare, era interesată numai de petreceri și distracție, în compania unor oameni veseli. Ea nici nu își dorise să aibă o fetiță, astfel că, atunci când o născuse pe Mary, o dăduse în grija unei bone indiene, căreia i se spusese că, dacă vrea să-i fie pe plac lui Mem Sahib¹, trebuie să-i țină copilul cât mai departe de ea. Așa că, dacă mica urâcioasă nu se simțea bine și se agita, o țineau departe de lume. Chiar și mai târziu, după ce începuse

1 Titlu de noblete folosit în India, pentru a desemna o femeie aflată într-o poziție socială cu autoritate. (n. tr.)

să meargă, tot departe de lume o ținuseră. Fetița nu își aducea deloc aminte de alte chipuri familiare în afară de cele negricioase ale bonei și ale altor servitori localnici. Fiindcă aceștia o ascultau și îi făceau mereu pe plac, căci Mem Sahib s-ar fi înfuriat dacă ar fi deranjat-o plânsul fetiței, pe la 6 ani ajunsese o purcică tiranică și egoistă. Tânăra guvernantă de origine engleză, care venea să o învețe să citească și să scrie, o ura așa de tare, încât a renunțat la post după trei luni și, când alte guvernante au încercat să o înlocuiască, acestea renunțau de fiecare dată după un timp și mai scurt decât prima. Astfel că, dacă Mary nu și-ar fi dorit cu adevărat să poată citi cărți, nu ar fi învățat niciodată literele.

Într-o dimineață teribil de călduroasă, când avea vreo 9 ani, se trezi cu fața la cearșaf și se enervă și mai tare când văzu că servitoarea care stătea lângă ea nu era bona ei.

— De ce-ai venit tu? îi zise fata necunoscută. Nu vreau să stai aici. Trimite-o pe bona mea.

Femeia se sperie, dar bâigui doar că bona nu poate să vină și, când Mary izbucni într-un acces de furie, lovind-o cu mâinile și cu picioarele, nu făcu decât să se sperie și mai tare și să repete că bona nu poate să vină la Missie Sahib.

Era ceva misterios în atmosferă în dimineața aceea. Nimic nu se făcea în ordinea obișnuită și câțiva dintre servitorii băștinași păreau să lipsească, iar cei pe care îi vedea Mary se furișau sau se grăbeau, speriați și palizi la față. Totuși, nimeni nu îi spuse nimic și nici bona nu

veni. De fapt, nimeni nu se mai ocupă de ea în dimineața aceea, așa că, într-un târziu, ieși în grădină și începu să se joace sub un copac de lângă verandă. Se prefăcea că aranjează un ștrat de flori și înfugea flori roșii de hibiscus în grămăjoarele de pământ, din ce în ce mai furioasă, mormăind doar pentru ea cum o va certa și o va jigni pe bonă atunci când aceasta se va întoarce.

— Porci! Porci! Neam de porci! spunea, pentru că era cea mai mare insultă să îl faci porc pe cineva de-al locului.

Scrâșnea din dinți și repeta aceste cuvinte iar și iar, în clipa când o auzi pe mama ei, care ieșise pe verandă cu cineva. Era cu un tânăr blond și stăteau în picioare, discutând pe tonuri scăzute și ciudate. Mary îl cunoștea pe tânărul acela blond, care părea un băiat. Auzise că era un ofițer foarte tânăr, care tocmai venise din Anglia. Fata se holba la el, dar se uita mai mult la mama ei. Se uita la ea ori de câte ori avea ocazia, fiindcă Mem Sahib – așa îi spunea Mary – era așa de drăguță, zveltă și înaltă și purta niște haine atât de frumoase! Avea plete ondulate și mătăsoase, un nas mic, delicat și sfidător, și ochi mari, surâzători. Toate hainele ei erau subțiri și vapoase, iar Mary spunea că erau „numai din dantelă”. În dimineața aceea, parcă erau numai și numai din dantelă, dar ochii ei nu mai surâdeau deloc. Erau mari și speriați și priveau rugători spre ofițerul tânăr și blond.

— Chiar așa-i de grav? Chiar așa? o auzi Mary spunând.

de holeră o înspăimântaseră și se înfuriase că nimeni nu părea să își aducă aminte că ea este în viață. Fuseseră cu toții așa de panicați, încât nu avuseseră timp să se gândească la o fetiță care nu era dragă nimănui. Oamenii bolnavi de holeră nu par să se mai gândească la altceva decât la ei înșiși. Totuși, dacă toată lumea avea să se însănătoșească, sigur își va aminti cineva de ea și va veni să o caute.

Dar nu apăru nimeni și, cum stătea ea întinsă și aștepta, casa parcă era din ce în ce mai tăcută. Auzi ceva foșnind pe rogojină și, când se uită în jos, văzu un mic șarpe alunecând ușor și privind-o cu ochi de nestemate. Nu se pierdu cu firea, fiindcă era o mică vietate inofensivă, care nu i-ar fi făcut niciun rău și părea că se grăbește să iasă din cameră. Cum se uita ea la el, șarpele se strecură pe sub ușă.

— Ce ciudat! își zise. Se pare că nu mai este nimeni în vilă în afară de mine și șarpele ăsta.

La foarte puțin timp, auzi zgomot de pași, mai întâi în curte și apoi pe verandă. Erau pași de bărbați. Bărbații intrară în vilă și vorbeau cu glas scăzut. Nimeni nu le ieși în întâmpinare și nici nu vorbeau cu nimeni, în timp ce deschideau ușile, ca să se uite prin camere.

— Ce nenorocire! îl auzi pe unul spunând. Femeia aceea drăguță, ce drăguță era! Probabil și copilul. Am auzit că avea o fetiță, deși n-a văzut-o nimeni niciodată.

Mary stătea în picioare în mijlocul camerei când ei deschiseră ușa câteva minute mai târziu. Li se păru urâtică, supărată și încruntată. Începuse să îi fie foame și să

se simtă neglijată. Primul bărbat care intră în cameră era un ofițer de statură mare, pe care îl văzuse odată vorbind cu tatăl ei. Arăta obosit și tulburat. Când o văzu, aproape că sări cât colo de uimire.

— Barney! strigă el. E un copil aici! Un copil singur! Într-un loc ca ăsta! Sfinte Doamne, cine o fi?

— Sunt Mary Lennox, spuse fetița, împingându-și pieptul în față și gândindu-se că este o impolitețe din partea aceluia om să spună „un loc ca ăsta” referindu-se la vila tatălui ei. Am adormit când toată lumea avea holeră și m-am trezit abia acum. De ce nu vine nimeni?

— Ea e fetița pe care n-a văzut-o nimeni! exclamă bărbatul, întorcându-se spre tovarășul său. Au uitat de ea, pur și simplu!

— De ce au uitat de mine? întrebă Mary, lovind cu piciorul în podea. De ce nu vine nimeni?

Tânărul pe care îl chema Barney se uită la ea cu multă tristețe. Lui Mary i se păru că bărbatul clipește, ca și cum ar fi vrut să își rețină lacrimile.

— Săracul copil! zise el. Cine să mai vină?

Pe această cale neobișnuită și neașteptată, Mary înțelese că nu mai avea nici tată și nici mamă, că ei muriseră, fuseseră scoși din casă și duși în altă parte în toiu noapții și că puținii servitori băștinași supraviețuitori plecaseră și ei de acolo cât putuseră de repede, fără ca vreunul dintre ei să își mai amintească de existența lui Missie Sahib. De aceea era așa de liniște în casă. Într-adevăr, în vilă nu mai era decât ea și acel șarpe mic și sâsâitor.

Capitolul 2

Missie Mary mofturoasa

Lui Mary îi plăcuse să se uite la mama ei de la distanță și i se păruse foarte frumoasă. Totuși, pentru că știa foarte puține lucruri despre ea, ar fi fost greu de presupus că o iubise și că îi simțea foarte mult lipsa, acum, când nu mai era printre cei vii. Nu îi era deloc dor de ea, de fapt. Fiindcă era un copil preocupat de propria persoană, nu se gândea decât la ea însăși, așa cum făcuse mereu până atunci. Dacă ar fi fost mai mare, nu încape îndoială că ar fi fost mult mai agitată, acum, că rămase singură, dar ea era foarte mică și, fiindcă mereu îi purtase cineva de grijă, presupunea că așa va fi mereu. Se gândea că i-ar plăcea să știe dacă urma să se ducă la niște oameni cumsecade, care să fie politicoși și o vor lăsa să facă ce vrea, așa cum o lăsaseră bona și ceilalți servitori de-ai locului.

Știa că nu va rămâne în casa preotului englez, unde fusese dusă prima oară. Nu voia să stea acolo. Preotul englez era sărac și avea cinci copii cam de aceeași vârstă cu ea, care purtau haine ponosite, se certau mereu și își

smulgeau jucăriile unii altora. Lui Mary nu-i plăcea că în casa lor era dezordine și se purtă așa de urât cu ei, încât după primele două zile nimeni nu mai voia să se joace cu ea. Tot atunci i-au pus și o poreclă, care a enervat-o foarte tare.

Lui Basil i-a venit prima oară ideea. Basil era un băiat cu ochi albaștri, insolenți și nasul în vânt. Mary îl ura. Se juca singură sub un copac, la fel cum se jucase și în ziua când izbucnise holera. Forma grămăjoare de pământ și cărării pentru o grădină, când apăru Basil și se uita la ea. La început se arătă interesat și, pe neașteptate, îi făcu o propunere.

— De ce nu faci o grămadă din pietre? Ar arăta ca în grădinile de la munte, îi zise el. Acolo, în mijloc, mai spuse, și se aplecă peste ea ca să îi arate.

— Pleacă de aici! strigă Mary. Nu mă joc cu băieții. Pleacă!

Pe moment, Basil se supără pe ea, dar apoi începu să o tachineze. Mereu le tachina pe surorile lui. Țopăia în jurul ei, se strâmba, cânta și râdea:

*Missie² Mary mofturoasa,
Ce crește în grădina ta?
Clopoței din argint și scoici,
Gălbenea lângă gălbenea.*

Cântă așa până când îl auziră și ceilalți copii și începură și ei să râdă de ea. Cu cât o vedeau pe Mary mai supărată, cu atât cântau mai tare „Missie Mary

2 Missie = (en.) domnișoară. (n. tr.)